

Sygn. akt III PK 184/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M.K.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w A., A. Spółce Akcyjnej  
w W.

o zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13  
listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej P. Spółki z ograniczoną  
odpowiedzialnością w A. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w Z.

z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt IV Pa (...), IV Pz (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 maja 2018 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelacje M.K. (powód) i P. Sp. z o.o. (pozwany) wniesione od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 22 grudnia 2017 r., IV P (...), którym zasądzono od pozwanego i A. S.A. na rzecz powoda kwotę 45.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami i odsetkami za zwłokę i oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy zakaz wyrokowania co do przedmiotu nieobjętego

żądaniem pozwu wyklucza przyjęcie przez sąd, dla potrzeb uwzględnienia zarzutu przyczynienia się kwoty zadośćuczynienia wyższej niż żądana w pozwie, nawet jeśli ostatecznie po uwzględnieniu zarzutu przyczynienia sąd zasądzi kwotę nie wykraczającą poza kwotę określoną w petitum pozwu?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dotyczącym konkretnego przepisu, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009 nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Przedstawione przez pozwanego zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań, gdyż nie odwołuje się do treści żadnego przepisu. Niezależnie jednak od wykazanej wady konstrukcyjnej istotnego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdza, że pozwany w nieuprawniony sposób łączy przedmiot żądania pozwu jedynie z kwotą pieniężną, której domagał się powód, podczas gdy przedmiotem procesu jest objęte treścią powództwa roszczenie procesowe, czyli skierowane do sądu żądanie wydania orzeczenia oznaczonej treści, na określonej podstawie faktycznej. Stanowiące warunki formalne pozwu

(art. 187 § 1 k.p.c.) dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych je uzasadniających, wyznaczają przedmiot rozpoznania i rozstrzygnięcia sądu. Orzeczenie o roszczeniu, które było objęte żądaniem, zgłoszonym jednak w mniejszym rozmiarze niż usprawiedliwiony wynikiem postępowania, stanowi orzeczenie ponad żądanie, sprzeczne z zakazem ustanowionym w art. 321 § 1 k.p.c., który odnosi się zarówno do samego żądania, jak i jego podstawy faktycznej. Sąd orzeka o całym przedmiocie sporu, tak jak go określił powód, a orzeczenie, którego zakres jest szerszy od zakresu żądania jest orzeczeniem ponad żądanie (wyroki Sądu Najwyższego z 29 października 2008 r., IV CSK 243/08; z 3 marca 2017 r., I CSK 213/16). W niniejszej sprawie nie doszło do orzeczenia ponad żądanie. Powód zgłosił w pozwie żądanie zasądzenia kwoty 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z wypadkiem przy pracy. Kwota ta stanowi górną granicę żądania powoda. Nie oznacza jest jednak tożsama z wysokością krzywdy (szkody) poniesionej przez powoda. Wysokość tę ustala się w toku postępowania sądowego, w ramach podstawy faktycznej wyznaczonej żądaniem pozwu (krzywda powstała w związku z wypadkiem przy pracy). W przypadku stwierdzenia przyczynienia się powoda do powstania szkody (krzywdy), po ustaleniu wysokości uszczerbku, sąd miarkuje wysokość zasądzanego świadczenia (art. 362 k.c.). Zasądzając kwotę mieszczącą się w granicach żądanej sumy (45.000 zł), Sądy obu instancji uwzględniły wszystkie okoliczności sprawy i zasądziły odpowiednie zadośćuczynienie po uwzględnieniu stopnia jego przyczynienia się do powstania uszczerbku na zdrowiu doznanego w związku z wypadkiem przy pracy. W tej sytuacji brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi, gdy oczywistym jest, że nie przekroczyły granic żądania wyznaczonych przez powoda.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as